

Όσιος Βενιαμίν, Όταν ο θαυματουργός ασκητής αρρώστησε δεινήν ασθένεια

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Στο όρος της Νιτρίας υπήρξε κάποιος αξιοθαύμαστος ασκητής που λεγόταν Βενιαμίν και έζησε ζωή ενάρετη ογδόντα χρόνια.

Αυτός, καθώς άσκησε σε μέγιστο βαθμό την αρετή, αξιώθηκε να λάβει το χάρισμα της θεραπείας ασθενειών, έτσι ώστε ο καθένας, στον οποίο ακουμπούσε τα χέρια ή έδινε λάδι που είχε ευλογήσει, απαλλασσόταν από οποιαδήποτε αρρώστια υπέφερε.

Ο ασκητής αυτός, οκτώ μήνες πριν την κοίμησή του, αρρώστησε από υδρωπικία,

και τόσο πολύ πρήστηκε το σώμα του, ώστε με τα δυο χέρια δεν μπορούσε κανείς να πιάσει το μικρό δάχτυλο του χεριού του!

Εμείς λοιπόν, μη μπορώντας να βλέπουμε τη φοβερή αρρώστια του, στρέψαμε αλλού τα μάτια. Μας είπε τότε ο μακάριος:

– Να προσεύχεστε, παιδιά μου, να μην πάθει υδρωπικία ο εσωτερικός μου άνθρωπος. Γιατί αυτό το σώμα ούτε όταν ήμουν υγιής με ωφέλησε σε κάτι, ούτε άρρωστο με έβλαψε.

Αυτούς λοιπόν τους οκτώ μήνες χρησιμοποιούσε ένα πάρα πολύ πλατύ κάθισμα, όπου καθόταν διαρκώς, γιατί δεν μπορούσε πια να πλαγιάσει σε κρεβάτι εξαιτίας και των άλλων αναγκών του σώματος.

Και μέσα στην ανίατη αυτή αρρώστια του θεράπευε άλλους από οποιοδήποτε νόσημα υπέφεραν.

Όταν πέθανε, ξήλωσαν το υπέρθυρο και τους παραστάτες της πόρτας, για να μπορέσουν να βγάλουν το σώμα του από το κελλί· τόσο πολύ είχε πρηστεί το σώμα του μακαρίου και φημισμένου Βενιαμίν.

Από τον «Ευεργετινό» τ. Γ΄, σ. 158, των εκδόσεων το Περιβόλι της Παναγίας.